

GOŃCZY SCHILLERA

(*Schillerstövare*)

Pochodzenie: Szwecja.

Data publikacji oryginalnego wzorca: 17.07.1997

Użytkowość: Pies gończy służący do polowania na zające i lisy, dobrze głosi. Nie jest to pies polujący w sforze, nie poluje nawet w parach i nie jest używany do polowania na jelenie.

Klasyfikacja FCI: grupa 6 Psy gończe, posokowce i rasy pokrewne.
sekcja 1.2. Średnie psy gończe.
Podlega próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Na pierwszej wystawie psów w Szwecji w 1886 roku zostało zaprezentowanych 189 psów gończych. Wśród nich znajdowali się brat i siostra o imionach Tamburini i Ralla I, które należały do farmera Pera Schillera. Pochodziły one od słynnych psów myśliwskich z psiarni z posiadłości Kaflas. Psy te prawdopodobnie pochodziły z południowych Niemiec. Były raczej nieduże, płowe z czarnym czaprakiem i niewielkimi białymi znaczeniami. Hodowla Schillerstövare została następnie oparta o szwajcarskie psy myśliwskie, ze znacznym dolewem krwi psów myśliwskich brytyjskich, zwłaszcza harrierów. Typ rasy szybko uległ ujednoliceniu. Gończy Schillera został uznany jako rasa przez Szwedzki Kennel Club w 1907 roku.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Proporcjonalny, muskularny, szlachetny, sprawiający wrażenie szybkości i siły.

WAŻNE PROPORCJE:

Sylwetka lekko prostokątna.

ZACHOWANIE - TEMPERAMENT:

Żywy i uważny.

GŁOWA:

Raczej długa, trójkątna, zarówno widziana od przodu, jak i z profilu. Kufa nie jest spiczasta.

Mózgoczaszka:

Czaszka lekko wysklepiona i szersza między uszami.

Stop dobrze zaznaczony.

Trzewioczaszka:

Nos czarny z dobrze rozwiniętymi nozdrzami.

Kufa długa. Grzbiet nosa prosty, równoległy do osi czaszki.

Wargi przylegające, nie luźne.

Szczęki/uzębienie: zgryz nożycowy, zęby mocne, dobrze rozwinięte.

Policzki suche.

Oczy ciemnobrązowe, o żywym wyrazie.

Uszy wysoko osadzone. Wyciągnięte ku przodowi nie sięgają do połowy kufy. Mogą być lekko unoszone, gdy pies ma napiętą uwagę. Giętkie, płasko przylegające, ich przednia krawędź ściśle przylega do policzków.

SZYJA:

Długa i mocna, harmonijnie związana z łopatkami. Skóra sprężysta i przylegająca. Samce powinny mieć wyraźnie zarysowaną górną linię szyi.

TUŁÓW:

Kłqb dobrze zaznaczony.

Grzbiet mocny, poziomy.

Lędźwie muskularne, lekko wysklepione.

Zad lekko spadzisty, długi i szeroki.

Klatka piersiowa głęboka, długa, dobrze rozwinięta, sięgająca do łokci.

Zebra umiarkowanie wysklepione.

Linia dolna i brzuch: brzuch tylko lekko podciągnięty.

OGON:

Osadzony na linii grzbietu. Prostny lub noszony lekko szablasto wygięty ku górze. Szeroki u nasady, zwęża się ku końcowi. Sięga do stawu skokowego. W ruchu nie powinien być noszony powyżej linii grzbietu.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie o mocnym kośćcu, harmonizującym z wyglądem ogólnym psa. Widziane od przodu są proste i równoległe.

Łopátka długa, muskularna, wysunięta daleko do tyłu i dobrze związana z tułowiem.

Ramię długie, tworzy z łopatką kąt prosty.

Łokieć blisko tułowia.

Śródreżce elastyczne, tworzy z przedramieniem lekki kąt (nieco pochyle).

Łapy przednie owalne, palce zwarte i dobrze wysklepione.

Kończyny tylne mocne, widziane z tyłu równoległe.

Udo dobrze umięśnione, widziane z boku szerokie.
Staw kolanowy dobrze kątowny.
Staw skokowy dobrze kątowny.
Śródstopie krótkie, proste i suche.
Łapy tylne: jak przednie. „Wilcze” pazury niepożądanane.

RUCH:

Energiczne, wydłużone, w ruchu kończyny prowadzone równolegle.

SZATA:

Włos sztywny, niezbyt krótki, ściśle przylegający do tułowia. Na głowie, uszach i na przednich partiach kończyn włos jest krótki i gładki. Na spodniej stronie ogona i na tylnej powierzchni ud włos okrywowy może być dłuższy.

Umaszczenie: płowe z czarnym, z wyraźnie odgraniczonym czaprakiem, pokrywającym grzbiet, boki szyi, schodzącym na boki tułowia i na górną powierzchnię ogona. Niewielkie, białe znaczenia na przedpiersiu i palcach są dopuszczalne. Włosy czarne przemieszane z płowymi u osobników dorosłych są niedopuszczalne. Czarny nalot na policzkach jest jednak dopuszczalny.

WYMIARY:

Idealna wysokość w kłębie dla samców wynosi 57 cm, z tolerancją od 53 do 61 cm. U suk idealna wysokość w kłębie wynosi 53 cm, z tolerancją od 49 do 57 cm.

WADY:

Wszelkie odchylenia od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady obniżające ocenę w zależności od stopnia ich nasilenia.

Złe proporcje pomiędzy długością tułowia, wysokością w kłębie i wysokością klatki piersiowej.

Zbyt słabo wyrażone cechy płci.

Czaszka szeroka, guz potyliczny mocno zaznaczony.

Grzbiet nosa wklęsły.

Przodozgryz lub tyłozgryz, zgryz cęgowy.

Policzki zbyt wydatne (puciołowate).

Oczy jasne.

Zad krótki, spadzisty.

Ogon noszony powyżej linii grzbietu.

Kąt łopatkowo-ramienny rozwarty.

Wąska akcja tylnych kończyn.

Czaprak o słabo zaznaczonych granicach, znacznie przemieszany z płowym włosem.

Zbyt duży, czarny czaprak pokrywający całą klatkę piersiową, boki tułowia, łopatki i uda.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

Silny przodozgryz lub tyłozgryz.

Wysokość w kłębie wykraczająca poza limit wyznaczony we wzorcu.

Pies bardzo nieufny lub tchórzliwy.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa, prawidłowo wykształcone jądra, całkowicie umieszczone w worku mosznowym.